

Tragedja w Zenice

130 ofiar karygodnego niedbalstwa kierownictwa kopalni

Przyczyny straszliwej katastrofy w oświetleniu eksperta Akademji Górniczej

Pragnę w artykule niniejszym zabrać głos w sprawie katastrofy górniczej w Zenice, jednej z najstraszniejszych, jakie wydarzyły się w czasach obecnych.

Zostałem powołany w roku 1932 przez dyrektora Państwowych Kopalń Węgla brunatnego w Zenice, położonych w północnej części Zagłębia Sarajewskiego, w charakterze eksperta w celu zbadania stosunków geologicznych górniczych.

Nie byłbym poruszał sprawy z przed dwóch lat, gdybym nie przypomniał sobie oświadczenia ówczesnego dyrektora tej kopalni, iż nikt jeszcze z osób z poza personelu kopalnianego nie badał dotąd pokładów i nie dokonywał ekspertyzy geologiczno-górniczej. Przypuszczam też, że w ciągu dwóch lat, aż do chwili wybuchu na tej kopalni, nikt z ekspertów powołany nie został.

Z przyczyny wyżej przytoczonej uważam za swój obowiązek wystąpić w charakterze, być może, jedynego fachowca, który badał stosunki bezpieczeństwa na kopalni.

STAN BEZPIECZENSTWA NA KOPALNI ZENICE

Na wstępie studjów geologicznych w chodnikach kopalni skonstatowałem niedostateczne zapewnienie bezpieczeństwa pracy, o czym kilkakrotnie reklamowałem w Zarządzie Głównym, jednak bez żadnego skutku, natomiast administracyjnie zażądano odemnie oświadczenia, iż w razie wy-

padku, Dyrekcja żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody nie ponosi.

RABUNKOWA GOSPODARKA KIEROWNICTWA KOPALNI

Nie roztrząsam spraw rabunkowej gospodarki kopalnianej z punktu widzenia górnictwa współczesnego, jej przyczyn i skutków, jednak uważam za obowiązek przytoczyć kilka faktów, które pośrednio, być może, przyczyniły się do katastrofy. Naprzykład: brak planu i chaotyczne prowadzenie robót górniczych, bez odpowiednich robót przygotowawczych, przy niepomiarnej wygórowanym wymaganiu od niższego personelu technicznego i robotników, wysokiej produkcji węgla. Brak u kierownictwa kopalni podstawowych wiadomości geologicznych, a nawet znajomości lokalnych dyslokacji tektonicznych i ich kierunków, oraz wpływu na budowę geologiczną kopalni; zupełna ignoracja w sprawie ważnych cech spoiwości skał w wiszących masach w chodnikach i pochylinach; brak studjów i odpowiednich kwalifikacji u kierownika Biura Mierniczego na tak odpowiedzialnym stanowisku, na przykład: fałszywe zarządzenie przez niego (nieskorygowane przez kierownictwo) kilkunastu dyslokacji, których kierunki różnią się od właściwych tak, iż powstały błąd wyniósł 5 do 15°. I wreszcie widoczny a niezrozumiały dla mnie brak jakiegokolwiek bądź rzetelnej i sumiennej wyż-

szej opieki technicznej, oraz kontroli generalnej Dyrekcji w Sarajewie nad warunkami pracy i bezpieczeństwem jej w kopalni i nad stosunkami w biurach kopalnianych.

BEZPOŚREDNIE PRZYCZYNY KATASTROFY

Przechodząc do omawiania bezpośrednich przyczyn, które spowodowały katastrofę

MATKI OFIAR KATASTROFY W KONDUKCIE ZAŁOBYM.

wały katastrofę zaznaczam, iż wyższe kierownictwo kopalni niedostatecznie zwracało uwagę na zapobieganie niebezpieczeństwu, być może, potrafiło ono przekonać kontrolę Generalnej Dyrekcji co do swojej fachowości i doświadczenia i otrzymywać co rok wyższe kontyngenty węgla. Ciekawą jest rzeczą, iż działo się to przy jednoczesnej redukcji personelu na innych kopalniach państwowych, które zmniejszały wydobycie chociaż technicznie były nie gorzej urządzone. Kierownictwo zajęte było wyłącznie doprowadzeniem produkcji do maximum z całą bezwzględną świadomością skutków swego czynu, będąc najprawdopodobniej zainteresowanem, ze względu na tantiemy i remunerację.

KARYGODNE NIEDBALSTWO INŻYNIERÓW

Kierownictwo oddzielnych rewirów powierzone było dwudziestoparoletnim niedoświadczonym inżynierom, a tem samem — los paruset górników spoczywał w rękach ludzi nieświadomych swej ogromnej odpowiedzialności, a świadomych możliwości błyskawicznej kariery przy dobrej, naturalnie, produkcji swego rewiru.

Tego rodzaju stosunki pociągnęły za sobą zaniedbania w środkach ostrożności i zmniejszyły współczynnik bezpieczeństwa na kopalni.

OGNISKA POŻARÓW KOPALNIA-NYCH ZAGRAŻAŁY CIĄGLE GÓRNIKOM

Skonstatowałem mianowicie: brak zupełnej izolacji pracującej części kopalni od starych wyrobisk; liczne ogniska pożarów kopalnianych w bezpośredniej odległości od głównych arterj t. j. chodników lub sztolń, łączących kopalnię z szybem wyciągowym, lub bezpośrednio z powierzchnią ziemi. Skonstatowałem miejsca ognisk pożarów sparzeniem dłoni, dotykając ścian i stropów chodników lub pochylń; w tych miejscach, z szczelin powstałych w skale,

WYDOBYWAŁY SIĘ GORĄCE GAZY

uniemożliwiające długie przebywanie w chodnikach. Wyloty zagazowanych

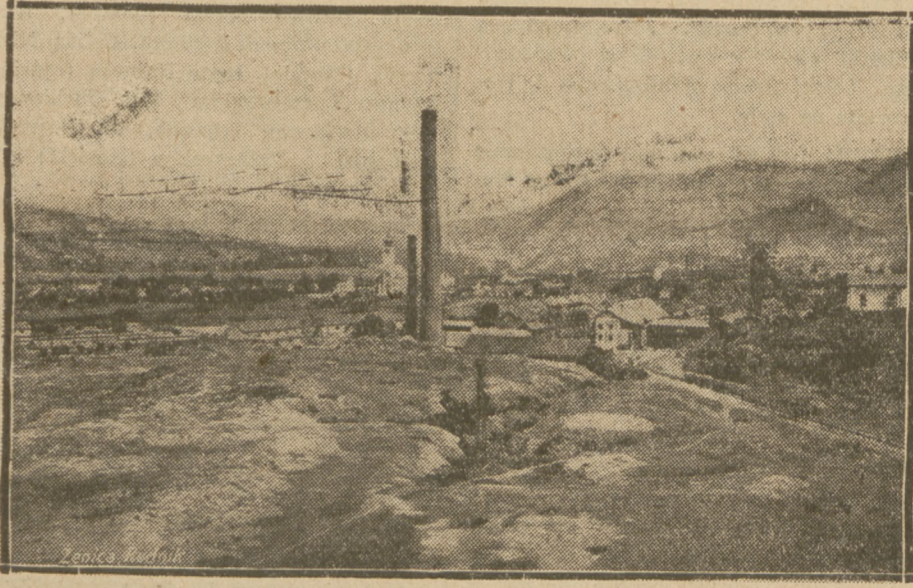
przestrzeni starych wyrobisk z reguły zaszalowane dachówkowo deskami, zaszmarowanymi wapnem, używane były za skład starego zużytego materiału. Owe ślepe chodniki kilkumetrowej długości gromadziły w sobie metan, przedostający się szczelinami przez deski, tworzący rodzaj gazowych „komór strzelniczych”. Kilkakrotnie stwierdziłem w tych miejscach, w obecności personelu kopalni, metan i to często w najniebezpieczniejszym stosunku procentowym. W powyższym wypadku zagrożony chodnik transportowy (strek) łączył pracującą część kopalni z szybem wyciągowym. Dodać należy, iż strop owego chodnika oraz strop prowadzącej do niego pochylni (długość 500 mtr.) nie były z dostateczną starannością utrzymywane, grożąc przy najmniejszym wstrząsie zawaleniem się. Sztolnie w innych rewirach, o długości czasem przekraczającej 1000 mtr., a stanowiące

JEDYNE DRUGI ODWROTU

w razie nieszczęścia, bite były zazwyczaj w pokładzie węgla ze słabym stropem i miały niedostateczną konstrukcję budowy.

Pragnąłbym aby fakty i obserwacje umieszczone w niniejszym artykule, dały czytelnikowi pewną ilustrację wyjaśniającą depesze dziennikarskie o tragedji Zenickiej, która pochłonięła tyle ofiar.

DR. ALEKSANDER NIEWIESTIN.

NIESZCZĘSNA KOPALNIA W ZENICE GDZIE ZGINĘŁO 130 GÓRNIKÓW.

WOZY Z DZIESIĄTKAMI TRUMIEN UDAJĄ SIĘ NA MIEJSCE STRASZLIWEJ KATASTROFY.

Beverley Nichols DZWON NA TRWOGĘ

Z upoważnienia autora przełożyła z angielskiego

Wacława Komarnicka

Czas odpoczywa w tych czarujących sklepach. Bieżąca godzina zamienia się tu w karnawał. Czy to trzecia, czy czwarta, piąta czy szosta? Noc, czy dzień? Cóż za różnica? Zegary tykają wesoło, wskazując na swe smukłe cyfry z wieczną pogardą dla dokładności. Człowiek zawsze sądził, że zegarek jest symbolem trzeźwości — przewodnikiem i mentorem. Zegar wywierał zawsze dobroczynny wpływ na człowieka — przypominał zawsze, że już czas, aby się zatrzymać lub ruszyć — zawsze zrzędził, gdy się go nie słuchało. Owszem — jeden zegar. Ale dziesięć tysięcy zegarów — to zupełnie co innego. Czas zdaje się nie mieć nad nimi żadnej władzy. Przykładają do cyferblatu swoje węższe rączki — wskazówki i drażnią się z czasem, grając na nosie. Czas biegnie dokoła w osobie jakiegoś nudziarza, usiłując przesunąć wskazówki na właściwe miejsca, lecz nie może dać sobie rady, bo zegarów jest zbyt dużo. Daje więc wreszcie za wygrane i zegary mogą sobie zmyślać, ile im się podoba. Jeżeli wejdziesz do jednego z tych małych sklepików i zabawisz się w nim chwilę, usłyszysz cię, jak każda godzinę dnia wybijają śliczne, delikatne dzwoneczki, wesołe dzwony i dziwaczne skrzeczenia.

47) I macie wrażenie, że zegary śmieją się z Czasu, który nie panuje już ani nad nimi, ani nad wami.
Nie możemy jednak w tej książce zupełnie zlekceważyć czasu, musimy więc wrócić do naszych spraw i do hotelu.
W hallu czekał na mnie jeden z moich przyjaciół. Nazwiemy go panem A. Jest tak czarujący i inteligentny, że trzeba będzie odsuwać go bez skrępułów w cień, bo gotów nas jeszcze sprowadzić na manowce po zachwycających, lecz bezzużytecznych ścieżkach. Jest to młody człowiek, mający jasną spiczastą brodkę, zadziwiająco czystą cerę i przytłaczającą znajomość polityki europejskiej.
„Dzień dobry”.
„Dzień dobry”.
„Jak się jechało?”
„Okropnie”.
„Masz zmęczony wygląd. Myślę, czy nie wartoby wypić do kieliszku *champagne nature*, a ty?”
„Ja myślałem o Pernod...”
„Niel polecam ci Pernod w Genewie. *Champagne nature* jest całkiem znośne, a kosztuje dwa franki”.
„W takim razie...”
Zeszliśmy do baru. *Champagne nature* było całkiem do rzeczy. Zadałem memu przyjacielowi pytanie, które miałem na końcu języka od chwili, gdy go ujrzałem.
„Czy masz bilety na popołudniowe posiedzenie Konferencji Rozbrojeniowej?”
Skinął głową potakująco.
„Założę się, że posiedzenie będzie szalenie ciekawe!”
Spojrzał na mnie z zainteresowaniem, ale nic nie

odpowiedział.

Poszliśmy na lunch.

IV.

Ależ doprawdy, możecie mnie zapytać — co to wszystko ma wspólnego z naszą książką? Czyż nie przyjechalibyśmy do Genewy, żeby zobaczyć Ligę Narodów? Czemuż więc tak marudzimy?

Z tego prostego powodu, że przypuszczam, iż czytelnik, tak samo, jak i ja, łatwo się nudzi. Wszystko, co czytałem kiedykolwiek o Lidze Narodów, było straszliwie nudne. Nie czytałem nigdy książki, która by opowiedziała mi, jak Genewa wygląda. Żadna nie wywołała we mnie obrazu ludzi, spotykających się w sprawach wielkiej wagi w wielkim mieście... nigdy nie malowała tych ludzi, ani ulic, którymi chodzą, ani dźwięków, które słyszą, ani zapachów, które czują. Genewa zawsze była dla mnie błędem widmem, abstrakcją gazetarską. Jej naczelné postacie mówiły paragrafami. Liga Narodów dla szerokiej publiczności angielskiej i dla każdej innej szerokiej publiczności jest uosobieniem nudy. Dlaczego? Kto ją taką uczynił? Dlaczego tak się dzieje, że o tem zadziwiającem mieście, w którym spotykają się krańce świata, pisze się mniej w popularny sposób, niż o byle nowotworzonym lokalu nocnym w Mayfair.

Nowa melodia, nowa pomadka do warg, nowy krawat, który nosi jakiś gwiazdor filmowy, nowy sposób przyrzadzania homara, nowa moda czesania włosów — o tak — redaktorzy będą częstować swych czytelników takimi błahostkami dzień po dniu, rok po roku. Ale „plotka” i Genewa jakoś nie chodzą w parze.

(D. c. n.)

WARUNKI PRENUMERATY: w Warszawie z odnośnieniem miesięcznie zł. 5.40, bez odnośnienia zł. 4.70, na prowincji miesięcznie zł. 5.40, zagranicą zł. 8.—. Za zmianę adresu 50 gr.
CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, zwyczajne gr.20, komunikaty i nadesłane gr. 80, nekrologi do 60 mm, gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobne za wyraz 20 gr.
Poszukiwanie i zaofiarowanie pracy bezpłatnie. Ogłoszenia tabelaryczne o 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne o 50 proc. drożej. Układ ogłoszeń w tekście 5-cio szpaltowy, układ zwyczajnych 10-cio szpaltowy. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.